

Трѣба да знаемъ да четемъ и да пишемъ.

Единъ четвъртъкъ ученикътъ Любенъ се разхождаше съ баща си «Тате, каза той, мене по-ми е добръ да ходя така свободенъ, отколкото да бъда въ училището. Не е лесно да учи човѣкъ да чете и да пише. Азъ искамъ да стана войникъ!»

„Когато ти станешъ войникъ, каза бащата, тогава ще се находишъ, но ако не знаешъ да четешъ и да пишешъ, ти ще си много нещастенъ.

Когато пътувашъ, ти ще минешъ непознати страни, ще посѣтишъ голѣми градове.

Ако случайно се намѣришъ самичкъ на полето, тамъ дѣто много пѣтища се кръстосватъ, кой ще ти покаже пътя, задѣто ще отивашъ?

Ти ще ходишъ дълго врѣме безъ да видишъ нѣкое село или нѣкое жилище. Ти ще се изгубишъ: нощта ще те завари на полето, а понекога може да вали дъжъ или снѣгъ.

Но ако ти знаешъ да четешъ, самичкъ ще се справишъ. Накрая на голѣмитъ пѣтища, дѣто се кръстосватъ, има забити дървени колове. На тѣхъ върху дъсчици е написано името на мѣстото, дѣто води пътя. Тия надписи сѣ пѣтни *указатели*.

Отстрани на пътя има забити камъне, далечъ на единъ километъръ единъ отъ другъ. Това сѣ километрически камъне. По тѣхъ можешъ да прочетешъ, колко е разстоянието до близкия градъ или село.

Ако влѣзешъ въ единъ голѣмъ градъ, ти ще забѣлѣжишъ много улици, които водятъ